

Κυριακάτικο Κήρυγμα

/ [Πνευματικά Αποσπάσματα](#)

Όταν πλησίαζε στην Ίεριχώ, κάποιος τυφλός καθόταν στο δρόμο καὶ ζητιάνευε. Κι όταν ἄκουσε κόσμο νὰ περνᾷ, ρωτοῦσε τί σήμαινε αὐτό. Τοῦ εἶπαν ὅτι περνοῦσε ὁ Ἰησοῦς ὁ Ναζωραῖος. Τότε φώναξε δυνατά· Ἰησοῦ, Γιέ τοῦ Δαυὶδ σπλαχνίσου με.

Στάθηκε ὁ Ἰησοῦς καὶ εἶπε νὰ τὸν φέρουν κοντά του. Τὸν ἔφεραν καὶ τὸν ρώτησε. Τί θέλεις νὰ τοῦ κάμω; Κι αὐτὸς εἶπε· Κύριε, νὰ ξαναδῶ. Κι ὁ Κύριος τοῦ εἶπε· ξαναδές· ἡ πίστη σου σ' ἔσωσε. Βρῆκε ἀμέσως τὸ φῶς του καὶ τὸν ἀκολούθησε δοξάζοντας τὸ Θεό. Κι ὅλος ὁ κόσμος δοξολογοῦσε τὸ Θεό».

Εἶναι ἓνα πάρεργο στὸ δρόμο του, τὸ θαῦμα τοῦ τυφλοῦ ποὺ κάνει ὁ Κύριος, γιὰ νὰ μὴν εἶναι καὶ τὸ πέρασμά του ἀκόμα διδασκαλία ἀνώφελη σ' ἐμᾶς καὶ τοὺς μαθητὰς τοῦ Χριστοῦ, ἀλλὰ γιὰ νὰ εἴμαστε παντοῦ καὶ πάντα καὶ μὲ κάθε ἐκδήλωσή μας ὠφέλιμοι καὶ ποτὲ ἄχρηστοι.

Ὁ τυφλὸς λοιπὸν ἐπειδὴ πίστεψε ὅτι αὐτὸς ἦταν ὁ Χριστὸς ποὺ περίμεναν καὶ μεγαλωμένος στὶς Ἰουδαϊκὲς παραδόσεις ἦταν φυσικὸ νὰ μὴν ἀγνοῇ ὅτι ὁ Χριστὸς θὰ ἦταν ἀπὸ γενιὰ τοῦ Δαυὶδ, φωνάζει δυνατὰ· Γιὰ τοῦ Δαυὶδ, σπλαχνίσου με. Καὶ μὲ τὴν παράκληση «ἐλέησέ με» φανερώνει ὅτι εἶχε γι' αὐτὸν κάποια θεϊκώτερη ἀντίληψη καὶ δὲν τὸν θεωροῦσε ἀπλὸ ἄνθρωπο.

Θαύμασε ὅμως καὶ τὴν ἐπιμονὴ τῆς ὁμολογίας του. Μολονότι τὸν ἐπιτιμοῦσαν πολλοί, δὲ σιωποῦσε ἀλλὰ φώναζε περισσότερο. Ἦταν ὁ θερμὸς πόθος μέσα του ποῦ τὸν κινοῦσε. Γι' αὐτὸ καὶ τὸν προσκαλεῖ ὁ ἴδιος ὁ Ἰησοῦς, ἐπειδὴ ἄξιζε στ' ἀλήθεια νὰ τὸν πλησιάσῃ καὶ τὸν ρωτᾷ· τί θέλεις νὰ σου κάμω; Ὅχι πῶς δὲν ἤξερε ἀλλὰ γιὰ νὰ μὴ νομίσουν οἱ παρόντες ὅτι ἄλλα τοῦ ζητοῦ κι ἄλλα δίνει, κι ὅτι ἐκεῖνος ζητᾷ χρήματα κι αὐτός, ἐπειδὴ ἀγαποῦσε τὴν ἐπίδειξη, θεραπεύει τὴν τύφλωσή του.

Μπορεῖ ὁ φθόνος νὰ δημιουργῇ τέτοιες ἀνόητες συκοφαντίες. Γι' αὐτὸ μετὰ τὴν ἐρώτησή του, ὅταν εἶδε πῶς ἐπιθυμοῦσε νὰ ἀποκτήσῃ τὸ φῶς του, αὐτὸ τοῦ δίνει. Προσέξτε καὶ τὴν ἀπουσία κομπασμοῦ. Ἡ πίστη σου, λέει, σ' ἔσωσε. Ἐπίστεψες ὅτι εἶμαι ἐκεῖνος ὁ γιὸς τοῦ Δαυὶδ τῶν παραδόσεων, ὁ Χριστός, κι ἔδειξες τόσο μεγάλη θέρμη, ὥστε καὶ παρόλες τὶς ἐπιτημήσεις νὰ μὴ σωμαίνῃς.

Κι ἀπ' αὐτὸ διδασκόμαστε, ὅτι ὅταν ζητοῦμε μὲ πίστι, δὲ μᾶς δίνει ἄλλα ἀπ' ὅτι ζητοῦμε ἀλλὰ αὐτὰ τὰ ἴδια. Ὡστε ὅταν ἄλλα γυρεύωμε κι ἄλλα παίρνωμε, εἶναι φανερὸ ὅτι δὲ ζητοῦμε οὔτε ὅπως πρέπει οὔτε μὲ πίστη. Μᾶς λέει· «Γυρεύετε καὶ δὲν παίρνετε, γιὰτὶ ζητᾶτε ἄσχημα»

-Προσέξτε καὶ τὴν ἐξουσία: Γι' αὐτὸ καὶ σὲ φῶς γιὰ τὸν ἀνάπηρο μεταβλήθηκε ἡ φωνή, ξεκινῶντας ἀπὸ τὸ φῶς τὸ ἀληθινό.

Σημειῶστε καὶ τὴν εὐγνωμοσύνη του γιὰ τὴν θεραπεία. Ἀκολουθοῦσε τὸν Ἰησοῦ, δοξάζοντας τὸ Θεὸ καὶ γινόταν καὶ στοὺς ἄλλους ἀφορμὴ δοξολογίας.

Μητροπολίτου Τρίκκης καὶ Σταγῶν Διονυσίου

Πατερικὸν Κυριακοδρόμιον
Τόμος Δεύτερος
Ἀθῆναι 1969
σελ.112-113